

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.764 van 8 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 2 juli 2008.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat PARDOU loco advocaat L. VAN DAELE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een Koerd en Soenniet te zijn, geboren in Kirkuk in Centraal-Irak. U woonde er samen met uw ouders in de wijk Ahmed Aga. In 1997 verhuisde u samen met uw familie naar Erbil (Noord-Irak), naar de wijk Easkan, daar de situatie in Kirkuk slecht was en er veel gevechten tussen Arabieren en Koerden waren. Op 1 januari 2001 verhuisde u samen met uw ouders naar de wijk Shekh Ahmed eveneens in Erbil. U was student aan de "fijne kunstacademie" te Erbil. Om wat geld te verdienen, sprak u reclamespotjes in op de TV "Al-Muhafedin", dit sedert 2003. U was niet politiek actief. Op 24 juni 2005 ging u een voorstelling houden in de Kunstacademie te Kirkuk gericht tegen het terrorisme. De dagen voordien ging u al regelmatig naar Kirkuk. U ontmoette er in een winkel drie Arabieren, die u vroegen wat u in Kirkuk kwam doen. U gaf hen uw telefoonnummer en maakte reclame voor de voorstelling. 's Avonds belden ze u op met de vraag de voorstelling niet te laten doorgaan en boden ze u geld aan. De volgende dag stelden ze u opnieuw die vraag, ze zeiden dat het een gevaar zou zijn voor uw leven als u bleef doorgaan met de voorstelling. Op 24 juni 2005 hield u dan toch de voorstelling. Nadien ging u te voet, samen met uw vriend (H.), naar uw tante om

er te blijven slapen. Uw tante woonde in de wijk Ahmed Aga te Kirkuk. Plots reed een Opel met drie inzittenden achter jullie. Er werd iets geroepen in het Arabisch. U noch uw vriend reageerde. Vervolgens werd er geschoten. U en uw vriend renden weg en zonder problemen kon u de woning van uw tante bereiken. Waar uw vriend zich bevond weet u niet, u speelde hem kwijt. U verbleef bij uw tante tot ongeveer 2u30 waarna uw neef u naar huis bracht. Twee dagen later ging u samen met uw vader naar de 'Bazaar' in Erbil. U zag opnieuw een Opel met twee inzittenden. Ze reden langzaam en begonnen te schieten. Uw vader werd geraakt in zijn rechterarm. U bracht uw vader vervolgens naar het ziekenhuis waar hij twee dagen diende te verblijven. U vertelde uw vader alles waarna deze besloot dat u beter Irak kon verlaten. Op 1 juli 2005 verliet u vervolgens Irak. Vanuit Erbil vertrok u via Zakho en Istanbul (Turkije) richting België. U vroeg asiel aan op 6 oktober 2005.

Twee weken voor het plaatsvinden van het gehoor in dringend beroep verhuisden uw ouders naar het dorpje Suerare, gelegen in Sulaymaniya. Echter niet definitief. Thuis in Erbil vond uw vader namelijk op een ochtend een dreigbrief op zijn auto, afkomstig van terroristen. Daarin werd uw vader gevraagd hoeveel geld hij zou willen in ruil voor zijn zoon.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient in het onderzoek ten gronde, na heronderzoek van alle stukken uit uw dossier, te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Het Commissariaat-generaal acht het dan ook niet noodzakelijk u opnieuw op te roepen voor een gehoor.

Er kan namelijk worden getwijfeld aan uw bewering dat u Irak pas recent verliet: u zei namelijk op 1 juli 2005 Irak te hebben verlaten. Wanneer u de vraag werd gesteld wanneer het nieuwe geld in Irak werd ingevoerd, antwoordt u 2004 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), wat niet correct is. Op de vraag of er zich nieuwe feestdagen aankondigden na de val van Saddam, zegt u dat de dag dat Saddam werd gevonden een nieuwe feestdag is (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), wat een onjuiste bewering is. Voorts haalde u aan dat verkiezingen plaatsvonden in Irak wanneer u er nog aanwezig was, eind 2004 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), wat opnieuw een onjuist antwoord is. Op de vraag of er nieuwe kranten werden gepubliceerd na de val van Saddam, zegt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) wat evenmin een correcte bewering is. Dat u specifiek ook op deze vraag het laat afweten is zeer opmerkelijk gezien u beweerde student te zijn aan de "fijne Kunstacademie" waar u leerde analyseren en acteren en bijgevolg toch verondersteld mag worden dat u de actualiteit en de media diende op te volgen. Het is verder zeer opmerkelijk dat u op de vraag hoe u van Erbil naar Kirkuk ging, antwoordt dat u niet meer weet hoe u toen ging in 1997 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Nochtans beweerde u omwille van de voorstelling die u hield in Kirkuk in juni 2005, meerdere keren van Erbil naar Kirkuk te hebben gereisd en terug om de voorstelling voor te bereiden. Dat u niets weet te vertellen over de afgelegde route tussen de twee Iraakse steden waar u het meest frequent vertoefde is volstrekt ongeloofwaardig. Wanneer u dan vragen werden gesteld over de periode dat u in Kirkuk nog woonde en die te maken hebben met uw Koerd-zijn, kan u evenmin een gericht en duidelijk antwoord geven. Op welke manier of tegen welke voorwaarden uw ouders zonder problemen in Kirkuk konden blijven wonen tot 1997 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en waarom ze vervolgens Kirkuk in 1997 toch moesten verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 2) weet u niet. Vervolgens antwoordt u dat ze verhuisden omdat er veel gevechten waren tussen sjiieten en soennieten in Kirkuk (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Hieruit blijkt dan ook dat u geen enkele notie heeft van het feit dat de stad onder Saddam Hoessein werd gearabiseerd en dat u evenmin op de hoogte bent van de specifieke gevolgen van deze politiek op de stad en zijn Koerdische bevolking. Van iemand die gestudeerd heeft, Koerd is en van Kirkuk afkomstig is mag toch verwacht daar enige kennis over te beschikken. Als u dan verder de open vraag werd gesteld waarom er volgens uw bewering dan steeds gevechten plaatsvonden tussen Koerden en Arabieren in Kirkuk, nog voordat de Amerikanen Irak binnenvielen, zegt u dat u het niet weet daar het uw zaak niet is wat evenzeer een opmerkelijke maar weinig overtuigende uitspraak is (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovengaande vaststellingen stellen uw bewering - recent uit Irak te zijn vertrokken - dan ook in een bedrieglijk daglicht. Uw verklaring dat u een persoon bent die snel dingen vergeet (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) is niet afdoende gezien het ingrijpende karakter van deze feiten en gebeurtenissen. U beweerde namelijk een voorstelling over het terrorisme in

Kirkuk te hebben gemaakt met als doel het probleem er op te lossen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Vreemd is dan weliswaar dat u niet op de hoogte bent van de situatie in Kirkuk, u haalt als reden aan dat u niet veel contact had met Kirkuk en u bang was waardoor u dingen vergeet (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Deze uitspraak staat haaks op uw beweerde engagement in Kirkuk.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeldde van de problemen die u kende met de Arabieren vooraleer de voorstelling plaatsvond (zie gehoorverslag DVZ, vraag 41). U zegt dat u er de mogelijkheid niet werd gegeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Nochtans werd u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het verslag voorgelezen en u er gevraagd of u iets diende toe te voegen, wat u niet deed (zie gehoorverslag DVZ, vraag 41). U signeerde het gehoorverslag en ging akkoord met de inhoud ervan. Deze omissie is dan ook onbegrijpelijk.

Uit bovengaande bemerkingen blijkt dan ook dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent uit Irak te zijn vertrokken. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw daaruit voortvloeiend vluchtrelaas.

Tot slot bent u in het bezit van een kopie van uw identiteitskaart en twee foto's. Deze documenten zijn echter niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitskaart betreft slechts een kopie, de foto's hebben op zich geen bewijswaarde.

Wordt nog opgemerkt dat de vragenlijst die u ingevuld en overgemaakt heeft geen elementen bevat die een andersluidende beslissing rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde de erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullend Protocol van 31 januari 1967. Hij voert de schending aan van de motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) aangehaalde punten veeleer details betreffen en absoluut niet opwegen tegen de ernstige feiten waarvan hij het slachtoffer is, zodat zij geenszins afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Hij wijst erop dat hij de meeste vragen correct beantwoordt heeft, ook met betrekking tot het nieuwe geld, de nieuwe feestdagen, de verkiezingen en de veranderingen in de media.

Aangaande de verkiezingen voert verzoeker aan dat hij gelijk heeft in die zin dat reeds eind 2004 begonnen werd met de inschrijvingen hiervoor en de verkiezingscampagne werd gestart in december 2004. De eigenlijke verkiezingen vonden dan plaats op 30 januari 2005. Inzake de nieuwe feestdagen wist hij te vertellen dat de dag van de val van Saddam Hoessein als nieuwe feestdag werd uitgeroepen.

Verzoeker stelt dat hij ook wist welke de nieuwe geldbiljetten zijn in Irak en hoe deze er precies uitzien. Bovendien kon hij vertellen welke nieuwe satellietzenders er zijn bijgekomen in Irak.

Op grond van het voormelde meent hij dat kan worden vastgesteld dat hij wel goed op de hoogte is van de verschillende veranderingen in Irak na de val van Saddam Hoessein.

Verzoeker wijst erop dat de situatie in Irak sinds de val van het regime van Saddam Hoessein chaotisch is zodat het onmogelijk is om een duidelijk beeld te krijgen van alle veranderingen. Het zou dan ook niet verwonderlijk zijn dat hij niet van alles in verband met het "nieuwe Irak" op de hoogte is.

Het feit dat hij niet op de hoogte is van alle exacte wijzigingen sedert de val van het regime kan volgens verzoeker niet als argument worden aangegrepen om de vluchtelingenstatus te weigeren en heeft geen waarde in de motivering van het CGVS.

Aangaande de reisweg van Kirkuk naar Erbil, stelt verzoeker dat hij de reis van in 1997 niet meer wist, hetgeen begrijpelijk is aangezien hij slechts tien jaar oud was. Hij betoogt hieraan te hebben toegevoegd dat hij wel weet hoe hij nu van Erbil naar Kirkuk kan reizen, namelijk via een weg met twee rijstroken, waarbij hij het stadje Darato en de olievelden tegenkwam. Hij weet met andere woorden wel hoe hij voor zijn toneelvoorstelling van Erbil naar Kirkuk heeft gereisd. Verzoeker benadrukt dat hij reeds in 1997 verhuisde naar Erbil en sindsdien niet meer in Kirkuk verbleef. Enkel voor zijn toneelvoorstelling legde hij de weg tussen beide steden nog af.

Met betrekking tot het verwijt dat hij niet over voldoende kennis beschikt over de situatie in Kirkuk toen hij er nog woonde, stelt verzoeker dat hij er enkel woonde tot 1997, zijnde tot zijn tien jaar. Hij is opgegroeid in Erbil. Dat hij niet veel weet over de politieke situatie in Kirkuk in die tijd is dan ook niet verwonderlijk en heeft volgens hem bovendien niets te maken met de vraag of hij al dan niet recent uit Irak zou zijn vertrokken.

Verzoeker stelt bovendien wel te weten waarom ze destijds vertrokken, meerbepaald omwille van de slechte situatie ten gevolge van gevechten tussen Koerden en Arabieren en Soennieten en Sjiïeten. Hij stelt duidelijk de conflicten tussen Koerden en Arabieren te hebben aangegeven als hoofdreden voor zijn vertrek uit Kirkuk en te hebben aangegeven dat deze gevechten er al waren sedert zijn geboorte. Dat hij niet veel te zeggen heeft over de reden van dit conflict is volgens verzoeker niet verwonderlijk aangezien het antwoord op deze vraag complex is. Hij wijst erop dat dit weinig te maken heeft met de vraag of hij al dan niet recent uit Irak is vertrokken. De Arabisering van Kirkuk vond immers plaats onder Saddam Hoessein, zodat dit geenszins een recent feit is. Het conflict tussen Koerden en Arabieren sleept ook reeds lang aan zodat de oorzaak hiervan niet moet worden gezocht in de recente gebeurtenissen in Irak.

Dat hij in Kirkuk een voorstelling tegen terrorisme opvoerde staat volgens verzoeker hiervan volledig los. Deze voorstelling ging over de terreurdaden zelf en het onmenselijke aspect hiervan. Het ging niet over de achterliggende religieuze of politieke redenen. Dit zou tevens blijken uit de rol die hij in het toneelstuk speelde. De boodschap die hij wou geven was dat terrorisme nooit kan worden goedgekeurd en hiermee geen hoger doel kan worden bereikt. Op die manier wilde hij het terrorisme vanuit menselijk perspectief veroordelen, volledig los van de vraag welke politieke of religieuze redenen die hieraan ten grondslag liggen. Zijn engagement zou dan ook volledig losstaan van de politieke situatie. Bovendien heeft verzoeker aangegeven dat hij nooit politiek actief was in Irak.

Verzoeker stelt dat niet uit het oog mag worden verloren dat hij op het moment dat hij Irak verliet nog maar achttien jaar oud was en leefde in een land dat de laatste jaren werd gekenmerkt door terreur en oorlog. Hij was bang en heeft zich niet willen mengen in politieke aangelegenheden.

Wat betreft de omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ), merkt verzoeker op dat hem hiernaar niet werd gevraagd. Er werd gevraagd wat hem deed besluiten zijn land van herkomst te verlaten. Hierop heeft hij gedetailleerd de feiten beschreven die zich voordeden na de voorstelling. Hij wijst erop dat hij exact hetzelfde heeft geantwoord op de vraag tijdens het gehoor bij het CGVS om chronologisch te vertellen waarom hij Irak verliet.

Er kan volgens verzoeker niet aan hem worden verweten dat hij bij DVZ niets vermeldde over de eerdere ontmoetingen met drie Arabieren. Deze ontmoeting was niet de reden waarom hij Irak verliet en hij is niet zeker of het deze personen waren die hem beschooten.

Omdat dit enkel een vermoeden was zou hij hebben geoordeeld dat het niet noodzakelijk was om dit te vermelden.

Verzoeker wijst erop dat hij over een Iraakse identiteitskaart beschikt, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij afkomstig is van Irak.

Volgens verzoeker haalt het CGVS enkel een aantal vage elementen aan dewelke zouden moeten aantonen dat hij niet recent Irak heeft verlaten maar wordt er geen rekening gehouden met de essentiële elementen, namelijk zijn vrees voor vervolging. Er wordt geen aandacht besteed aan zijn concrete asielrelaas, dat nochtans nauwkeurig, gedetailleerd en coherent beschreven werd en overeenstemt met de algemene informatie betreffende de situatie in Irak.

Verzoeker voert aan dat de vragen waarop de bestreden beslissing is gesteund volledig losstaan van de vraag of hij recent nog in Irak verbleef. Hij haalt bij wijze van voorbeeld de gestelde vragen aan betreffende de periode dat hij nog in Kirkuk woonde. Volgens verzoeker kunnen dergelijke algemene elementen niet worden gebruikt om zijn volledige en gedetailleerde relaas te weerleggen. Het feit dat hij bepaalde algemene vragen niet kon beantwoorden betekent dan ook niet dat er geen verdere aandacht dient te worden besteed aan zijn asielrelaas. Bovendien werd er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het feit dat hij op de meeste vragen wel correct antwoordde, noch gemotiveerd waarom hiermee geen rekening werd gehouden. Het CGVS heeft volgens verzoeker haar beslissing niet op redelijke en afdoende wijze gemotiveerd.

Bij aangetekend schrijven van 17 maart 2009 brengt verzoeker zijn originele identiteitskaart bij, vergezeld van een beëdigde vertaling.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Wat betreft de bijgebrachte identiteitskaart (rechtsplegingsdossier, stuk 12), dient te worden opgemerkt dat de inhoud hiervan niet kan worden gerijmd met verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde steeds dat de naam van zijn moeder Najiba A. A. is (administratief dossier, stuk 5, p.4; stuk 12; stuk 14, nr. 9), terwijl de bijgebrachte identiteitskaart stelt dat de naam van zijn moeder Ketiba A. A. is. Bovendien werd het document uitgereikt te Kirkuk en zou verzoeker blijkens de inhoud ervan tevens zijn ingeschreven in Kirkuk, terwijl hij verklaarde reeds sedert 1997 in Erbil te wonen en ook daar geregistreerd te zijn (administratief dossier, stuk 8, p.2). Dient tevens te worden opgemerkt dat de identiteitskaart luidens de door verzoeker bijgebrachte beëdigde vertaling werd uitgereikt op 9 februari 2006 zodat het uitermate bevreemdend is dat hij hiervan reeds een kopie heeft bijgebracht vóór de bestreden beslissing op 10 januari 2006 werd genomen (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie). Voormelde vaststellingen ondergraven verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoekers verklaringen bij het CGVS omtrent de verkiezingen laten geen ruimte voor de nuancerings die hij post factum tracht aan te brengen. Er werd hem eenduidig gevraagd naar de verkiezingen na de val van Saddam en verzoeker situeerde deze eind 2004 (administratief dossier, stuk 8, p.8). Omtrent de feestdagen, merkt hij weliswaar met recht op dat hij de val van Saddam noemde, doch uit het dossier blijkt dat verzoeker niet kon aangeven op welke datum dit was en dat hij verkeerdelijk de dag dat Saddam werd gevonden noemde als feestdag (ibid., p.9). Voor het overige weerlegt verzoeker de motivering niet waar deze stelt dat hij (i) een foutief antwoord gaf op de vraag wanneer het nieuwe geld in Irak werd ingevoerd (ii) onjuiste verklaringen aflegde omtrent de nieuwe feestdagen na de val van Saddam (iii) de verkiezingen na de val van het regime verkeerd situeerde, hetgeen des te meer klemt daar hij de uitslag van deze verkiezingen niet kent (ibid., p.9) (iv) verkeerdelijk aangaf dat er na de val van Saddam geen nieuwe kranten

werden gepubliceerd. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Gelet op verzoekers beweerde profiel als student aan de "fijne Kunstacademie", kon redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij dergelijke vragen correct kan beantwoorden. Dat hij hier niettemin in gebreke blijft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn recente verblijf in (Centraal-)Irak. Het feit dat verzoeker wel kon antwoorden op een aantal andere vragen, is in casu niet voldoende om hieraan afbreuk te doen daar deze kennis via studie of overlevering via derden kan verworven zijn.

Bovendien blijkt uit het dossier dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn concrete asielrelaas.

Bij de DVZ verklaarde hij dat hij kunst studeerde aan de kunstacademie van *Erbil*, alwaar hij als vrijwillige oefening een voorstelling organiseerde tegen het terrorisme in Irak. Deze voorstelling werd, samen met vier medestudenten, gehouden in de kunstacademie van Kirkuk op 24 juni 2005. 's Avonds na de voorstelling ging een deel van de studenten naar een hotel, maar verzoeker en zijn vriend gingen naar verzoekers tante. Aan de bazaar werden zij tegengehouden door drie gemaskerde en gewapende mannen in een Opel en aangesproken in het Arabisch, doch zij liepen weg en werden beschoten. Verzoeker vroeg zijn neef hem naar huis te Erbil te brengen, hetgeen deze *dezelfde avond* nog deed. Na twee dagen thuis te hebben verbleven ging verzoeker met zijn vader naar de stad op 26 juni 2005 en parkeerden zij de auto op de parkeerplaats Gelgend. Vervolgens ging verzoeker met zijn vader in de richting van het winkelcentrum Aswaak Syrwaan. Dezelfde Opel als de vorige keer kruiste hen met twee inzittenden en verzoeker en zijn vader werden door de man op de achterbank beschoten. Verzoekers vader werd geraakt en verzoeker bracht hem per taxi naar de dienst spoedgevallen. Hij legde alles aan zijn vader uit en deze zij dat hij Irak beter zou verlaten met diens spaarcenten (administratief dossier, stuk 14, nr.41). Behoudens deze feiten vermeldde verzoeker geen andere types van intimidatie (ibid., nr.45).

Bij het CGVS bevestigde verzoeker dat hij studeerde aan de *Paiymangai Hunari Juwanakan-school in Erbil* en beriep hij zich tevens op dezelfde feiten als bij de DVZ. In tegenstelling tot zijn voormelde verklaringen gaf hij echter aan dat hij de nacht na de voorstelling bij zijn tante bleef en dat zijn neef hem slechts *de volgende dag* naar Erbil bracht. Slechts na confrontatie met deze tegenstrijdigheid wijzigde hij zijn verklaringen en gaf hij aan dat zijn neef hem diezelfde nacht om half drie 's nachts naar Erbil bracht (administratief dossier, stuk 8, p.12). Bovendien verklaarde verzoeker bij het CGVS reeds voor de voorstelling verschillende malen de terroristen te hebben ontmoet. Zij spraken hem op 10 juni 2005 aan in een winkel en kwamen op 11 juni 2005 naar de academie waar zij oefenden (ibid., p.12-13). Dat hij dergelijk essentieel element bij de DVZ niet vermeldde, doet op manifeeste wijze afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Dat hij dit niet vermeldde omdat hij slechts 'vermoedde' dat de personen die hem beschoten en de personen die hem bedreigden dezelfde waren, is geen afdoende uitleg, te meer daar hij bij het CGVS zelf verklaarde dat hij de personen die hem bedreigden niet meer terugzag tot de dag van de voorstelling en zij misschien in de wagen zaten (administratief dossier, stuk 8, p.13). Na verzoekers vertrek zou zijn *vader een dreigbrief* hebben ontvangen van de terrorist en zijn verhuisd (ibid., p.4).

In de vragenlijst gaf verzoeker nog een andere versie van de feiten. Hij verklaarde, in strijd met zijn eerdere verklaringen, dat hij les volgde aan het *Instituut Peymanyay Hunara Junakau in Kirkuk*. Tevens gaf hij aan dat de Arabieren die hij ontmoette hem na hun eerste ontmoeting telefonisch bedreigden. Op een dag zouden ze naar het instituut zijn gekomen tijdens de lessen om hem opnieuw te komen zeggen dat hij moest stoppen met zijn activiteiten. Verzoeker gaf in de vragenlijst aan dat hij op 24 juni 2005 met vier vrienden in het instituut aan het werken was. Na het werk wilde hij naar een nicht gaan. Hij ging te voet, samen met zijn vriend, doch zij werden beschoten door drie mannen in een wagen. Na twee dagen zou verzoeker met zijn vader zijn meegegaan om te wandelen in het park Gelkand.

Twee terroristen zouden zijn aangekomen aan de rand van het park en hen hebben beschoten. Verzoeker verklaarde bovendien dat zijn *vader nooit problemen* met iemand heeft gehad (administratief dossier, stuk 5, p.8-9).

Dat verzoeker dermate uiteenlopende verklaringen aflegt aangaande zijn voorgehouden problemen, ondergraaft volledig de geloofwaardigheid hiervan.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven. Kritiek op de overige, overtollige motieven, kan derhalve op zich niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

Aan de door verzoeker bijgebrachte kopieën van foto's kan, gelet op de gemakkelijke manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde worden toegekend, zodat zij niet van die aard zijn dat zij de hoger gedane flagrante vaststellingen kunnen ontcrachten.

Bovendien toont verzoeker - indien er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn relaas, quod non - niet aan dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Koerdische autoriteiten in Noord-Irak. Uit de door hem in het verzoekschrift bijgebrachte informatie van het UNHCR en van Amnesty International blijkt immers dat de situatie in Noord-Irak relatief kalm en stabiel is en dat de Koerdische autoriteiten beschikken over een goed uitgebouwd politie- en veiligheidsapparaat.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve is in zijn hoofde niet voldaan aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker meent in ondergeschikte orde dat hij in ieder geval in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Hij voert aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, persoonlijk een reëel risico loopt op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst kan stellen, minstens dat de bescherming tekort zou schieten. Meer in het bijzonder meent verzoeker dat hij een ernstige bedreiging riskeert van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld door het in Irak heersende gewapend conflict, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij doet gelden dat ook in het Noorden van Irak de situatie erg onzeker en onveilig is, ter staving waarvan hij verwijst naar een aantal internetbronnen, afkomstig van het UNHCR en Amnesty International.

De overheid van Irak is volgens hem niet in staat om haar burgers te beschermen tegen dit algemeen geweld en de massale mensenrechtenschendingen. Als burger van Irak meent hij dat hij persoonlijk een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer. De situatie is sowieso bedreigend voor iedereen die er leeft en zoals blijkt uit de aangehaalde feiten en het asielrelaas werd hij in het verleden reeds het slachtoffer van bedreigingen in Irak. Aangezien hij in het verleden reeds gericht het slachtoffer is geworden van de onveilige omstandigheden en bovendien iedere burger in Irak het risico loopt slachtoffer te worden van het willekeurige geweld, is verzoeker van mening dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. Bovendien kan hij zich niet onder enige bescherming stellen in Irak. Hij meent dan ook dat hij een beroep kan doen op de subsidiaire beschermingsgrond.

4.2. Voor zover verzoeker zich beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, kan hem, de ongeloofwaardigheid van dit relaas en de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden indachtig (zie sub 3.2.), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit de door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte informatie van het UNHCR en van Amnesty International blijkt dat de situatie in Noord-Irak geenszins van die aard is dat zij kan worden gekwalificeerd als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

Er zijn in het dossier voor het overige geen elementen voorhanden die een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen. Derhalve toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een

terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 april 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.